

Grünbaum: Uanset at vi, som det fremgik af anden behandling, langtfra er tilfredse med det, der nu foreligger som resultat af afstemningerne ved anden behandling, vil vi stemme for dette lovforslags endelige vedtagelse her ved tredje behandling. Det indeholder trods alt en række fremskridt. Jeg kan med det samme sige, at vi vil også stemme for de to følgende lovforslag.

Under anden behandling bad jeg finansministeren fremskaffe et materiale til belysning af forskudsansættelserne for 1972 for henholdsvis A-skatteyderne og B-skatteyderne, og det vil i det store og hele sige lønmodtagerne som A-skatteydere og de selvstændige som B-skatteydere. Det var hensigten, at vi skulle behandle dette materiale i udvalget mellem anden og tredje behandling, men finansministeriet har ikke kunnet fremskaffe det så hurtigt, og for ikke at sinke forhandlingerne her i folketinget har vi givet afkald på at få det behandlet i udvalget.

Nu forelå imidlertid i går materialet fra finansministeriet, og jeg vil gerne takke finansministeren, fordi vi har fået det. Det bekræfter fuldt ud det, jeg sagde ved anden behandling om, at det er lønmodtagerne, der bliver ramt ved den aftale, finansministeren har indgået med kommunerne, og blandt lønmodtagerne er det igen grupperne med de laveste indkomster — her kommer også folkepensionisterne ind — som i særdeleshed bliver ramt af, at finansministeren ikke fulgte sit eget sagkyndige udvalgs forslag om, at man skulle bruge 1970-indtægterne som grundlag og så lægge 15 pct. til. Den aftale, finansministeren har indgået med kommunerne, går ud på, at man som hovedregel skal bruge 1970-grundlaget, dog således at når 1971-selvangivelserne foreligger, kan man tage især de selvstændiges forskudsansættelser op til en revision, og man skal selvfølgelig også tage hensyn til de oplysninger, man har fået ind ved forskudsregistreringen; det er jo helt naturligt.

Det materiale, vi nu har fået, viser med helt klare tal, at hvis man som hovedregel bruger 1970-grundlaget, får man nogle forfærdelig store differencer imellem det, A-skatteyderne skal betale i 1972, og det, B-skatteyderne skal betale. Det fremgår bl. a. af materialet, at en B-skatteyder med en indtægt på 80.000 kr. i forhold til den slut-

skat, der skal betales i 1972, hvis man lægger de nuværende skatteregler til grund, vil få en underligning på ikke mindre end lige ved 10.000 kr. Denne skatteyder skal betale 33.800 kr., hvis han bliver lignet på 1970-indtægten, men han skulle i virkeligheden betale 43.500 kr. Der er altså en difference på næsten 10.000 kr. Hvis vi så ser på en lønmodtager med 80.000 kr. i indtægt, der også bliver lignet på 1970-grundlaget — man skal lægge mærke til, at her virker det helt forskelligt — så slipper han ikke med de 33.000 kr., som B-skatteyderen gør; han kommer til at betale 42.500 kr., altså omtrent det, han skal betale i slutskat. Det hænger sammen med, at lønmodtageren med de 80.000 kr. i forvejen har en trækprocent på 51; skulle måske være 52, hvis man havde det rigtige tal for 1972, men han kommer immervæk af med de 51 pct. af den del af hans indtægt i 1972, som ligger over 1970-niveaue. Det gælder naturligvis alle lønmodtagere på de andre trin, det gælder arbejdsmanden i særdeleshed. Lønmodtageren kommer til at betale skat efter sin trækprocent også af den højere indtægt, han har i 1972, mens B-skatteyderen bliver liggende på den skat, som svarer til hans 1970-indtægt.

Det er urimeligt af mange grunde. Det er en forskelsbehandling af skatteyderne, som jeg ikke mener dette folketing kan holde til. Man kan også se af tallene, som jeg sagde før, at skatteyderne med de lavere indkomster, de der ligger på proportionalstrækket, altså folkepensionisten og arbejdsmanden, kommer til at betale fuldt ud. Der bliver overhovedet ingen difference. De kommer i 1972 fuldt ud til at betale, hvad de skal, selv om de bliver lignet på 1970-grundlaget uden 15 pct.s forhøjelse. De ligger nemlig på proportionalstrækket og kommer under alle omstændigheder af med de 37 pct., som er brugt i eksemplet her.

Man må sige, at det i hvert fald er skatteopkrævning med en meget betydelig social slagside. Hvis man bliver nødt til at forhøje udskrivningsprocenten, fordi man skal have et bestemt beløb ind og altså ikke får tilstrækkeligt med penge ind, fordi man giver disse skatte kreditter, fortrinsvis til B-skatteyderne, men også i nogen grad til de højere lønmodtagere, så vil det sige, at lønmodtagerne og folkepensionisterne på de laveste